

[Margrete Auken]

vigtigste, vi kunne sige om dem. Men det har næsten ikke været til at høre, at Folketingets medlemmer selv har været børn engang, og det er faktisk en af de allebedste måder at komme i tanker om, hvad der er i vejen, at prøve at erindre, hvordan det var, da man selv var barn.

Nu går jeg selvfølgelig 40 år tilbage, men når jeg kigger mig omkring, kan jeg se, at det rammer også stort set gruppen her. Der er meget få, der er så frygtelig meget yngre. Og da var det faktisk sådan, at der ikke var mødre, der gik hjemme og passede børn. De havde andet at tage sig til. Vi passede stort set os selv. Fra vi var et par år gamle passede vi os selv, og det var jo ærlig talt temmelig herligt. Jeg tror, de fleste medlemmer herinde vil have deres bedste erindringer fra deres barndom fra tider, hvor de har været i fred, hvor de ikke havde en voksen rendende efter sig, men hvor de var i fred.

Der var nogle af os, der kunne få en cykel, da vores revir udvidede sig. Børn har et revir, som dyr har, i starten på næsten 500 meter i radius. Så vokser det, så fik vi en cykel. Så kunne vi stort set klare de opgaver, vi havde, og nå det, vi skulle til. Vi havde automobilitet, og vore mødre og fædre havde andre og fornuftigere ting at tage sig til end at gå og passe på os. Vi kunne finde en voksen, hvis vi skræbde knæet – de af os, der var privilegerede – men derudover blev vi ikke passet.

Nu skal børn passes og være under konstant opsyn, til de er en 6–8 år. Hvorfor? Fordi der er blevet livsfarligt i deres revir. De bliver slået ihjel. Vi er som forældre vidskræmte, når vi sender vore små børn på gaden, og de opfører sig – og med god grund – som om de var i krig på grund af vores forbistrede trafik.

Nogle gange kan et problem stå med så store bogstaver hen over landkortet, at man ikke opdager det. Når der står »Tyskland«, så kan man ikke se det, fordi det står med så store bogstaver. Vi har simpelt hen skabt et voldsamfund for børnene, som gør, at de nu skal passes. Og så er det da klart, at en daginstitution langt er at foretrække, hvis vi endelig skal bure dem inde, frem for at de bliver buret inde i et parcelhus eller i en lejlighed. Det siger sig selv.

Først skal de være under konstant opsyn. Derefter skal de transporteres, fordi det er livsfarligt – og det er livsfarligt – at lade dem cykle, før de er en 14–15 år. Samtidig har vi pålagt dem transportafstande, som er langt større, end vi

havde tidligere, fordi man på grund af vores transportmidler har givet dem et fantastisk mobilitetsbehov og vi har frataget dem selvbevægeligheden.

Og det er så tilsammen noget – både pasningen og transporten – som kommer til at påhvile kvinderne. Man diskuterer, om mødrene skulle hjem igen og passe børn. Jeg skulle lige hilse og sige, at det er der altså ingen af os der vil, og jeg tror ikke, det er sundt for hverken mødre eller børn at gå dér og glo på hinanden hele tiden. Det kan godt være, at nogle er vældig kreative og synes, det kan være meget, meget inspirerende at rende rundt i lejligheden og sige buh og bøh til hinanden, men det er dødssygt for børnene.

Tænk, hvis vi nu i stedet for prøvede på at få ændret de fysiske forhold omkring ungerne, så de kunne få en barndom igen som den rige tid, til de kommer i puberteten, som er en erobringstid i børns verden, hvor de kommer til at opdage mere, end de nogen sinde senere kan tage ind i deres liv. Tænk, om vi gav dem den tilbage igen! Det ville betyde, at vores mobilitet, vores privilegier skulle begrænses. Også de herrer og damer, som er medlemmer af Folketinget, skal til at holde sig på måtten i et helt andet omfang, end de har gjort i retning af at påføre børn vold – trafikvold.

Vi kan selvfølgelig også finde andre modeller, jeg ved godt, det ikke er hele forklaringen, men det er en meget stor del af forklaringen på, at vi nu skal passe børn hele tiden. Jeg synes, det er en stor skuffelse, at det spiller så ringe en rolle i regeringens redegørelse, at tingene slet ikke er set fra børns verden, at man slet ikke kan skimte erindringen fra barndommen. Ud fra den erindring og den sensibilitet, man dermed måske kan genoplive hos sig selv, kan man se, hvad det er, der er galt i det her samfund.

Det kan lyde lidt monomant, når man altid snakker trafik, det ved jeg godt, og jeg er selvfølgelig også noget skeptisk over for at skulle gøre det én gang til, men jeg er alene om det. Der er nogle, der har nævnt det. Jeg ved godt, at fru Kirsten Lee har nævnt det, og det blev også nævnt fra Kristeligt Folkeparti, men som sådan et lille flag, der kom op fra en side om, at det var så godt med Færdselssikkerhedskommissionens redegørelse – og så slut.

I stedet for skulle vi begynde at undersøge: Hvad er børns miljø? Hvor er børns verden?